

full DOMINICAL

EDITORIAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Administrador diocesà de Terrassa

L'Església no està de moda

En diumenges anteriors hem reflexionat sobre la realitat de la diòcesi i la situació de «Seu vacant», és a dir sense Bisbe, que vivim a la nostra diòcesi de Terrassa, així com sobre la figura del Bisbe i de l'Administrador diocesà.

Però és també molt important tenir clar de què estem parlant quan parlem de l'Església. Què entenem quan diem «Església»? Què és per a nosaltres l'Església? I encara més, perquè l'Església és mal vista per molts homes i dones del nostre temps? No serà en part perquè els mateixos cristians no la coneixem, ni la valorem, ni la defensem?

Hi ha gent que ho desconeix totalment, i pensa que l'Església és una associació, o una ONG, o un club de seguidors d'un ideal, institucions totes aquestes molt bo-

nes i útils per a la societat, certament. Alguns diuen que és una empresa multinacional. I també hi ha cristians que identifiquen l'Església amb el Papa i els bisbes.

Però l'Església és una realitat molt més gran que tot això, perquè l'Església és la família de Déu: és Jesucrist amb tots els batejats, formant un mateix cos amb Crist que n'és el cap i tots nosaltres que som els seus membres, segons la imatge que presenta sant Pau a la Primera carta als cristians de Corint (1Co 12,12-27)

Durant segles aquesta expressió, «Cos de Crist», que actualment entenem en referència a la seva presència real a l'Eucaristia, es referia però a l'Església.

És una imatge entenedora pensar en l'Església com a Cos de Crist formada per

tots els que pel baptisme hem estat inserits, empeltats, diu sant Pau, en aquest Cos com a fills de Déu, com a fills en el Fill.

Hem de revifar la consciència del que som, del que formem, del que tenim. Respecte al que som, la nostra identitat és la de cristians, fills de Déu. Formem part de la família de l'Església, que és la nostra família. Tenim la nostra pertinença en aquesta família i, per damunt de tota diferència, ja sigui de manera de pensar o de sentiments, orígens, cultura, història etc., pertanyem a un mateix cos. I sabem que Déu ens ha cridat a participar-hi com a família seva, com la família que Ell ha volgut aplegar.

Seguirem meditant sobre aquest tema més endavant.

ENTREVISTA

Sant Ignasi:
500 anys

JOSEP LLUÍS IRIBERRÍ

La Companyia de Jesús ja ha iniciat la celebració dels 500 anys de la conversió d'Ignasi i de la seva arribada a Manresa, el 1522. El camí que va fer sant Ignasi, de Lloiola a Manresa, de gairebé 700 km., ja l'han completat a peu més de 2.500 persones, des de 2012. Des de l'Oficina del Pelegrí del Camí Ignasià, que dirigeix el P. Josep Lluís Iriberrí, sj, desitgen «que molta gent descobreixi el valor profund de fer un pelegrinatge, i que s'animi a fer-lo amb sant Ignasi».

Què aporta i quin valor afegit té el Camí Ignasià?

Cada Camí té les seves particularitats i coses en comú. Els paisatges són molt comuns: els Camins de Pelegrinatge que circulen pels països de la Mediterrània no canvien gaire de paisatge. La novetat de cada Camí l'aporta el motiu fundant del Camí, que en el nostre cas és sant Ignasi de Lloiola, la seva experiència de transformació personal i de seguiment incondicional al Senyor Jesús.

Necessitem gaudir d'una experiència interior de conversió com el Camí?

L'ésser humà del s. XXI viu assedegat d'experiència, anhelant trobar a la seva vida quelcom que el pugui omplir. Molta gent sent interiorment la necessitat d'omplir un buit de vida que l'experiència del pelegrinatge sembla curullar, segons els abundants testimonis recollits per mi mateix al llarg dels meus acompanyaments com a guia.

Creu que el Camí és una bona via evangelitzadora?

Sant Ignasi és un model de vida molt actual. Aquest home descobreix que la profunditat de la vida que ell cercava es troba en un altre camí, i ho deixa tot per fer realitat el seu somni més profund: viure la vida autèntica que no li donava el seu món del s. XVI. Avui no hem canviat gaire, per això el model de sant Ignasi atrau molta gent, que sent també que el món no els dona allò que els promet, i s'estimen més emprendre camins alternatius, com va fer sant Ignasi. Caminar amb ell pel Camí Ignasià t'ajuda a interioritzar el teu propi camí.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECCAgenollat davant
el Senyor

Parlant sobre la pregària amb un mossèn jove, i a partir d'un suggeriment sobre la conveniència de fer-la de genolls en determinades circumstàncies i moments, m'explicà com el va motivar, en aquest sentit, la pregària de genolls del seu avi, ja d'edat avançada. M'explicà que, sent ell encara infant, va entrar a la cambra de l'avi i el va trobar fent pregària agenollat. Va repetir en altres ocasions aquesta visita a la cambra de l'avi i diverses vegades el va trobar pregant agenollat. El va impressionar, el va fer reflexionar i l'ha imitat en moltes ocasions. Sempre ha tingut present aquest record d'infantesa, que esdevingué, per sempre més, referent per a la pregària personal.

En el normal creixement en la fe, la vivència espiritual necessita de referències, experiències significatives d'altres persones que ajudin a constituir el propi bagatge espiritual, que ajudin a configurar una experiència personal de presència de Déu en el dia a dia i de possibilitat de comunicació amb Ell, quan passa i torna a passar per la nostra vida i quan ve a nosaltres i ens estima perquè és Amor. Les mediacions personals són moltes, diver-

ses i significatives. El testimoni de la pregària de genolls n'és una carrega de sentit que ens fa reconèixer la grandesa de Déu i la nostra petitesa. Sentir-nos les seves criatures, experimentar la seva proximitat, el seu amor i la seva misericòrdia. «Perquè en el nom de Jesús tothom s'agenolli al cel, a la terra i sota la terra, i tots els llavis reconeguïn que Jesucrist és Senyor, a glòria de Déu Pare» (Fl 2,10-11).

El cos pot expressar-se i parlar, esdevenir sagrament de l'ànima davant el Senyor amb les diverses expressions que pot adoptar: obrir-se a Déu amb la posició de les mans, expressant petició, lloança, agraïment; fer-ho assegut en una posició de recolliment; agenollat per expressar petició de perdó, de reconeixement de la grandesa divina... El cos també pot ajudar-nos a viure la proximitat de Déu Pare. «A l'hora de l'ofrena del capvespre vaig sortir del meu estat d'abatiment [...] vaig caure de genolls i, amb les mans alçades cap al Senyor, el meu Déu, vaig dir: "Déu meu, estic tan avergonyit i humiliat que no goso aixecar la mirada cap a tu"» (Esd 9,5-6). Donem testimoni que pugui esdevenir experiència!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Mochila vacía
y corazón lleno

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Con ocasión del Jubileo Compostelano, el Santo Padre ha mostrado su afecto y cercanía a los peregrinos del Camino de Santiago. En un mensaje dirigido a Mons. Julián Barrio dice: «Es un momento de gracia para toda la Iglesia.»

Quando el peregrino llega al final del camino, en tres grandes gestos puede concentrar sus vivencias.

Allí, en el Pórtico de la Gloria, se encuentran con la mirada serena del Señor. Un momento de gozo, de tarea cumplida. El Señor espera con los brazos abiertos, es el Padre que acoge; su misericordia se ha experimentado en todo el camino, al final nos recibe en un abrazo de amor y perdón, como al hijo pródigo que el Padre espera lleno de amor.

Con los peregrinos, compañeros de ruta, se adentra en el templo; en el Apóstol peregrino encuentra y abraza a todos. «Es un emotivo abrazo. Abrazamos en él a la Iglesia entera.»

El encuentro con el Padre y con los hermanos, durante todo el camino, nos permite a todos nosotros, peregrinos de la vida, salir de nuestro propio yo e ir vaciando nuestra mochila.

En la oración y en la liturgia, que gozosos celebramos, nos unimos al cielo y al santo de la puerta de al lado. «Un solo corazón que se hace casa de Dios y de los hombres y los llama a compartir la alegría del Evangelio.»

Que María peregrina nos ayude a ser discípulos misioneros y nos haga creer en la fuerza revolucionaria de la ternura y del cariño, de la Encarnación.

Lectures
de la missa
diària
i santoral

12. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ex 1,8-14,22 / Sl 123 / Mt 10,34-11,1]. Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. ■ Dimarts [Ex 2,1-15a / Sl 68 / Mt 11,20-24]. Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. ■ Dimecres [Ex 3,1-6,9-12 / Sl 102 / Mt 11,25-27]. Sant Camil de Lellis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers. Sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

15. □ Dijous [Ex 3,13-20 / Sl 104 / Mt 11,28-30]. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà). Sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. □ Divendres [Ex 11,10-12 / Sl 115 / Mt 12,1-8]. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar. Santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. ■ Dissabte [Ex 12,37-42 / Sl 135 / Mt 12,14-21]. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambròs; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Anneta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. ■ † Diumenge vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jr 23,1-6 / Sl 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34]. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, ves-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat». Amós li respongué: «Jo no soc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo soc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: "Ves a profetitzar a Israel, el meu poble"».

Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvol·la decisió, que dona lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvol·la que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

En ell, hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el designi d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espolseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells». Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, Amasías, sacerdote de Betel, dijo a Amós:

«Vidente: vete, huye al territorio de Judá. Allí podrás ganarte el pan, y allí profetizarás. Pero en Betel no vuelvas a profetizar, porque es el santuario del rey y la casa del reino». Pero Amós respondió a Amasías: «Yo no soy profeta ni hijo de profeta. Yo era un pastor y un cultivador de sicomoros. Pero el Señor me arrancó de mi rebaño y me dijo: "Ve, profetiza a mi pueblo Israel"».

Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-14)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en Cristo con toda clase de bendiciones espirituales en los cielos. Él nos eligió en Cristo antes de la fundación del mundo para que fuésemos santos e intachables ante él por el amor. Él nos ha destinado por medio de Jesucristo, según el beneplácito de su voluntad, a ser sus hijos, para alabanza de la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en el Amado. En él, por su sangre, tenemos la redención, el perdón de los pecados, conforme a la riqueza de la gracia que en su sabiduría y prudencia ha derrochado sobre nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad: el plan que había proyectado realizar por Cristo, en la plenitud de los tiempos: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

En él hemos heredado también los que ya estábamos destinados por decisión del que lo hace todo según su voluntad, para que seamos alabanza de su gloria quienes antes esperábamos en el Mesías. En él también vosotros, después de haber escuchado la palabra de verdad —el evangelio de vuestra salvación—, creyendo en él habéis sido marcados con el sello del Espíritu Santo prometido.

Él es la prenda de nuestra herencia, mientras llega la redención del pueblo de su propiedad, para alabanza de su gloria.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, Jesús llamó a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos. Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y decía: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, en testimonio contra ellos». Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungiendo con aceite a muchos enfermos y los curaban.

«Jesús comença a enviar els dotze»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

La primera lectura ens presenta la vocació d'Amós, que ha estat pres per Déu enmig de la seva feina de pastor i de conreador de sicòmors a la seva terra de Judà, per adreçar-se a Israel, al nord, al santuari de Bet-El, i profetitzar allà la paraula de Déu, el seu missatge de conversió, davant d'un poble de cor obstinat.

La vocació profètica d'Amós i d'altres, a l'antic Testament, serveix per comprendre la vocació apostòlica que trobem al Nou Testament. També Jesús crida els seus deixebles enmig de la seva feina i de la seva família, perquè l'acompanyin i perquè l'ajudin a predicar la bona notícia del Regne que ja s'acosta.

A l'Evangelí d'avui Jesús incorpora els Dotze, que conviuen amb ell i l'acompanyen, a la seva missió apostòlica. Els envia de dos en dos, i els capacita per actuar sobre els esperits inmunds que tenallen la humanitat. I és que la paraula de Déu no pot quedar circumscrita en un territori determinat, i ha d'estendre's arreu.

En les instruccions que els dona, Jesús accentua la pobresa de mitjans i la lleugeresa de l'equipatge. El que dona valor no són els mitjans usats sinó el propi contingut del missatge: la presència del Regne de Déu, que desbarata els esperits malignes i guareix la malaltia que tenalla la vida de les persones.

La no acceptació de l'anunci del Regne forma part del risc de la missió. No tothom rebrà els missioners de l'Evangelí. Jesús mateix ho va experimentar. El missioner no és responsable de la duresa de cor dels evangelitzats; davant la negativa a escoltar, el missioner marxa d'allí a un altre lloc per tal de continuar la seva missió. Això va fer Pau i els seus col·laboradors: d'on eren rebuts, o fins i tot d'on eren rebutjats van marxar... i així es va anar ampliant l'àrea de l'anunci de l'Evangelí.

Els enviats són apòstols (missatgers enviats) del Regne, participen de la missió salvífica del propi Jesús, predicant, expulsant dimonis, i unguent els malalts amb oli per guarir-los. És el que Jesús fa al llarg de la seva vida pública.

L'enviament que fa Jesús dels seus continua en nosaltres. Sabent que la força està en el missatge i no en els mitjans, sentim també nosaltres la mateixa urgència per parlar al cor de les persones per anunciar-los l'Evangelí de Jesús, la seva mort i la seva resurrecció... perquè Jesucrist pugui omplir les seves vides, com omple també la nostra.

VIDA DIOCESANA

Activitats de l'Administrador diocesà

Divendres 11, a les 19 h. Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Rubí.

Dimecres 14, a les 11 h. Reunió del Patronat de la Fundació Sant Josep Oriol.

Dijous 15, a les 12 h. Consell diocesà de Càritas.

Divendres 16, a les 9 h. Missa de la Mare de Déu del Carme al Monestir de Jesús Diví Obrer i Sant Josep Oriol (Carmelites Descalces) de Terrassa. / **A les 11 h,** Consell Episcopal i reunió amb la Comissió de les Jornades Transmet.

Divendres 18, a les 18 h. Baptismes de la Casa Guadalupe a la Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa.

a la parròquia del Sagrat Cor, al barri de Ca n'Oriac de Sabadell, i confirmà 8 persones.

Pelegrinatge de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes. El dissabte 26 de juny, a la parròquia de Sant Esteve de Granollers, Mons. Salvador Cristau presidí la celebració de l'Eucaristia amb assistència de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de les diòcesis de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu de Llobregat, que han dut a terme un pelegrinatge virtual pels tres bisbats davant la impossibilitat de pelegrinar al Santuari de Lourdes.

Mn. Eduardo Pire Mayol, Doctor en Litúrgia. El dilluns 28 de juny, Mn. Eduar-

do Pire Mayol, Secretari general i Canceller, ha obtingut el grau de Doctor en Litúrgia *summa cum laude* al Pontifici Ateneu Sant'Anselmo (Roma) amb una tesi sobre *El diumenge de Rams en la litúrgia hispànica*. Hi han assistit Mons. Josep Àngel Saiz Menses, actualment Arquebisbe de Sevilla, i Mons. Salvador Cristau i Coll, Administrador diocesà de Terrassa.

Festa de Sant Pere a Bigues. El dimarts 29 de juny, la parròquia de Sant Pere de Bigues celebrà la festa del seu patró, l'apòstol Sant Pere. Presidí la Missa Mn. Hernán Urdaneta i hi participaren els diaques Mn. Josep Maria Sancho i Mn. Xavier Rocaballera.

Fundació Escola i Vida. El dijous 1 de juliol, Mons. Salvador Cristau va pre-

sidir la trobada de final de curs de professors i personal de la Fundació Escola i Vida. La trobada va tenir lloc al Santuari diocesà de la Mare de Déu de la Salut, a Sabadell. Hi participaren membres de les cinc escoles de la diòcesi.

Agenda

Solemnitat de Sant Benet. Avui diumenge 11 de juliol a les 9 h, Missa al Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós (L'Ametlla del Vallès) atès per les monges benedictines de Sant Pere de les Puel·les (Barcelona).

Festa de la Mare de Déu del Carme. A la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Terrassa: Tridu de la Mare de Déu del Carme els dies 13, 14 i 15 de juliol a les 20 h. Missa de la solemnitat: Divendres 16 de juliol a les 20 h. Al Monestir de les Carmelites Descalces: dia 16 a les 9 h: Missa (presidida per Mons. Salvador Cristau); a les 18.30 h: Vespres.

Notícies

Confirmacions a Sabadell. El divendres 25 de juny, Mons. Salvador Cristau celebrà l'Eucaristia

EDITORIAL

La Iglesia no está de moda

En domingos anteriores hemos reflexionado sobre la realidad de la diócesis y la situación de «Sede vacante», es decir, sin Obispo, que vivimos en nuestra diócesis de Terrassa, así como sobre la figura del Obispo y del Administrador diocesano.

Pero también es muy importante tener claro de qué estamos hablando cuando hablamos de la Iglesia. ¿Qué entendemos cuando decimos «Iglesia»? ¿Qué es para nosotros la Iglesia? Y todavía más, ¿por qué la Iglesia es mal vista por muchos hombres y mujeres de nuestro tiempo? ¿No será en parte porque los mismos cristianos no la

conocemos, ni la valoramos, ni la defendemos?

Hay gente que la desconoce totalmente y piensa que la Iglesia es una asociación, o una ONG, o un club de seguidores de un ideal, instituciones todas ellas muy buenas y útiles para la sociedad, ciertamente. Algunos dicen que es una empresa multinacional. Y también hay cristianos que identifican la Iglesia con el Papa y los obispos.

Pero la Iglesia es una realidad mucho mayor que todo ello, porque la Iglesia es la familia de Dios: es Jesucristo con todos los bautizados formando un mismo cuerpo con

Cristo que es la cabeza y todos nosotros somos sus miembros, según la imagen que presenta san Pablo en la Primera carta a los cristianos de Corinto (1Cor 12,12-27).

Durante siglos esta expresión, «Cuerpo de Cristo», que actualmente entendemos en referencia a su presencia real en la Eucaristía, se refería, no obstante, a la Iglesia.

Es una imagen esclarecedora pensar en la Iglesia como Cuerpo de Cristo formada por todos aquellos que por el bautismo hemos sido insertos, injertados, dice san Pablo, en este Cuerpo como hijos de Dios, como hijos en el Hijo.

Debemos reavivar la conciencia de aquello que somos, de lo que formamos, de lo que tenemos. Respecto a lo que somos, nuestra identidad es la de cristianos, Hijos de Dios. Formamos parte de la familia de la Iglesia, que es nuestra familia. Nuestra pertenencia se halla en esta familia y, por encima de toda diferencia, ya sea de manera de pensar, o de sentimientos, orígenes, cultura, historia, etc., pertenecemos a un mismo cuerpo. Y sabemos que Dios nos ha llamado a participar en él como familia suya, como la familia que Él ha querido reunir.

Seguiremos meditando sobre este tema más adelante.

† SALVADOR CRISTAU COLL

Administrador diocesano de Terrassa